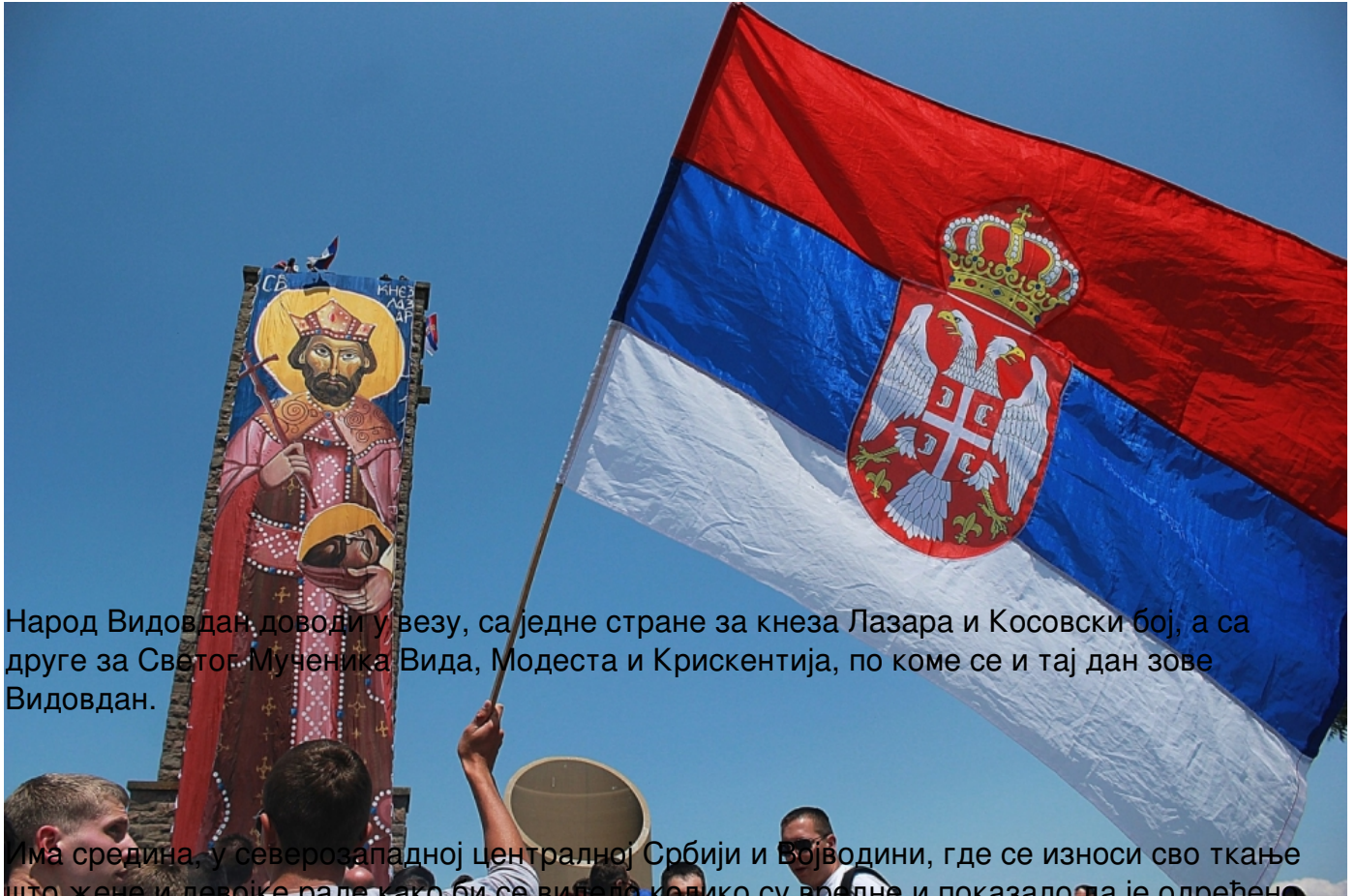

Данас је Видовдан, верски празник и важан датум у колективној свести српског народа и један од темеља српског националног идентитета.

Народ Видовдан доводи у везу, са једне стране за кнеза Лазара и Косовски бој, а са друге за Светог Мученика Вида, Модеста и Крискентија, по коме се и тај дан зове Видовдан.

Има средина, у северозападној централној Србији и Војводини, где се износи сво ткање што жене и девојке раде како би се видело колико су вредне и показало да је одређено домаћинство имућно.

У неким срединама, попут Мачве, на тај дан су дан велике задушнице. Излази се до подне на гробље и доноси храна, а риба обавезно, као врста дара Светом Виду.

Постоји и обичај да жене, уочи Видовдана беру траву видовчицу и стављају је под јастук да би усниле свог изабраника.

Видовдан, као државни празник, обележава се радно, а у спомен на Косовску битку,

која се одиграла 28. јуна 1389. године, односно 15. јуна по старом календару на Газиместану и представља сећање на погинуле у свим ратовима.

То је, према мишљењу историчара, важан датум у колективној свести српског народа и један од темеља колективног идентитета.

Симболизује, према том концепту, слободу, отпор туђину, неговање патриотизма, националног бића, витештва и херојства, али и прекретницу после периода успона под владарима из династије Немањића.

Страдању српских војника је посвећен споменик подигнут на Газиместану 1953. године, рад Александра Дерока, док Споменик косовским јунацима, који је откривен 28. јуна 1904. године у оквиру прославе стогодишњице Првог српског устанка, у присуству краља Петра првог Карађорђевића, представља симбол Крушевца и дело је српског вајара Ђорђа Јовановића.

После Косовске битке, тело кнеза Лазара (1329-1389) је сахрањено у манастиру Раваница, а у сеоби Срба под патријархом Арсенијем Чарнојевићем крајем 17. века је пренето у Фрушкогорски манастир Врдник.

Видовдан је православни црквени празник, али и дан великих историјских догађаја. Од Косовске битке и Првог светског рата, па све до изручења Слободана Милошевића

Хашком трибуналу, 28. јун, је деценијама и дан великих одлука.

На данашњи дан 1389. године на пољу Косову одиграла се пресудна битка између српске и турске војске, која је отворила врата Турцима за даљи продор у Европу. Оскудни историјски подаци не откривају ток битке, чак ни ко је победио. Претпоставља се да је турски султан Мурат I, који је на Косово стигао са синовима Бајазитом (потоњи султан Бајазит I) и Јакубом, предводио 40.000 војника, а да је српски кнез Лазар Хребељановић сакупио 25.000 бораца.

Краљ "Орбљем и Босни" Твртко I Котроманић - који је кнезу Лазару притекао у помоћ одредом под командом великог војводе Влатка Вуковића - писао је Трогиранима 1. августа 1389. о победи над Турцима. Слично писмо је Твртко послао и у Фиренцу, одакле му је одговорено да већ знају за турски пораз. На победу Срба посредно указује и дневник с пута у Цариград руског митрополита Пимена, у којем се помињу велики нереди у Турској 12 дана после Косовске битке. У бици су погинула оба владара: Лазара су Турци заробили и посекали, а Мурата I је убио српски ратник Милош Обилић.

У сваком случају, неспорна је последица била да је **Србија након битке постала вазална држава Османском царству**

. Косовска битка постала је предмет легенде, прво код чувеног писца средњовековне Србије Константина Филозофа у "Животу деспота Стефана Лазаревића", затим код дубровачког историчара Мавра Орбина у делу "Il Regno degli Slavi" (Краљевство Словена) - које је у ствари прва права историја Срба, а највише преко циклуса српских народних епских песама.

